

СЕКЦІЯ 6. УПРАВЛІННЯ ТА ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПРОДУКЦІЇ ТА ПІДПРИЄМСТВ, СОЦІАЛЬНІ ПРОЦЕСИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

МАСЛАК М.В., магістрант, м.Харків, НТУ «ХПІ»

УПРАВЛІННЯ САНАЦІЙНОЮ СПРОМОЖНІСТЮ МАШИНОБУДІВНОГО ПІДПРИЄМСТВА

У процесі становлення ринкових відносин в Україні, питання пов'язані з санацією підприємства мають важливе практичне значення. В умовах, коли майже всі ланки фінансової системи опинилися в кризі, з'явилась необхідність проведення санації підприємств з метою виведення їх з глибокої кризи. В даний час кожен суб'єкт, незалежно від виду основної діяльності і форми власності підприємства повинний реально оцінювати як власний фінансовий стан, так і фінансовий стан потенційних партнерів чи контрагентів.

Під санаційною спроможністю слід розуміти сукупність можливостей підприємства до підтримання стійких тенденцій його розвитку у напрямках виробничої, соціальної, маркетингової та фінансової діяльності з метою забезпечення платоспроможності, конкурентноздатності та життєздатності у довгостроковій перспективі.

Санаційну спроможність необхідно розглядати як комплексну природну характеристику соціально-економічної системи, що здатна підтримувати її у збалансованому, стійкому стані і є запорукою її успішного функціонування. Вона виступає своєрідним "економічним імунітетом" підприємства, що визначає його спроможність протидіяти негативним впливам факторів зовнішнього та внутрішнього середовища, формуючи здатність суб'єкта господарювання до самовідтворення.

Розрізняємо природну та набуту санаційну спроможність. Природна – є властивістю будь-якої новоствореної соціально-економічної системи і визначається її потенціалом, а набута формується в результаті взаємодії із факторами зовнішнього та внутрішнього середовища у процесі його функціонування і потребує постійного оцінювання та управління.

Окрім того, визначено 3 рівні санаційної спроможності підприємства, а саме: макро-, мезо- та мікрорівень.

Слід враховувати систему факторів зовнішнього та внутрішнього середовища, під впливом яких формується санаційна спроможність підприємства. До факторів внутрішнього середовища віднесено маркетинговий, трудовий, виробничий та фінансовий потенціал. Вплив зовнішнього середовища виявляється через фактори прямої дії, до яких належать: конкуренти, споживачі, постачальники, інвестори, посередники та контактні аудиторії і фактори непрямой дії, зокрема, такі, як: політико-правові, економічні та науково-технічні.

Санаційну спроможність розглядаємо як одну із характеристик соціально-економічної системи, якій притаманні наступні властивості: цілісність, поліструктурність, складність, нестационарність, унікальність, адаптивність, синергічність та протиентропійність.

На наш погляд, існує заємозв'язок санаційної спроможності із потенціалом підприємства. Тому, поряд із категорією “санаційна спроможність підприємства” використаємо поняття “санаційний потенціал”, під яким слід розуміти наявність у суб'єкта господарювання фінансово-економічних, виробничих, трудових ресурсів і можливостей їх ефективного використання у напрямку відновлення та підтримання достатнього рівня санаційної спроможності. При цьому санаційна спроможність підприємства є якісною характеристикою його здатності до виживання, тоді, як санаційний потенціал – кількісною.

Машинобудівна галузь України перебуває в кризі, ознаками якої є:

скорочення чисельності працюючих та різке зростання частки збиткових підприємств. Окрім того, більшість підприємств цієї галузі потерпають від нестачі фінансових ресурсів, що, у свою чергу, створює передумови для поглиблення кризи. Продукція вітчизняного машинобудування залишається досить трудо- та матеріаломісткою, що призводить до зниження рівня її конкурентоспроможності, як на світовому, так і на вітчизняному ринках.

Все це вказує на необхідність розробки дієвої системи протидії розвитку та поглиблення кризи, що ґрунтується на спроможності підприємства до самовідтворення та виживання.

ПОЛЯК М.І., студент IV курсу, *КВЯТКОВСЬКА Л.А.*, к.е.н., доц., м. Кременчук, КНУ імені Михайла Остроградського

ЕТАПИ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Зміни в промисловості, викликані як науково-технічним прогресом, так і системними перетвореннями, здійснюваними в умовах економічної нестабільності, ставлять перед підприємством безліч завдань, найважливішою з яких є перебудова системи управління стійким розвитком підприємства.

Концепція стійкого розвитку базується на основних принципах [1]:

- забезпечення збалансованості економіки та екології, тобто досягнення такого ступеню розвитку, коли прагнення зберегти навколишнє середовище є вирішальним;
- максимальне використання в інтересах населення ресурсів, які формуються економічним розвитком та сприяють йому;
- розв'язання задач, пов'язаних з розвитком не лише в інтересах сучасного покоління, але і всіх наступних поколінь, що мають рівні права на ресурси.